INSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE

„Admirabilii noştri prieteni din Arad nu ne vor rămîne amici doar pentru două meciuri !“. (Preşedintele clubului Austria Salzburg, SEPP WEISSKIND).

„BUNII NOŞTRI PRIETENI DIN ARAD“

Autocarul cu inscripţia mare, în litere albe, „ROMÂNIA—TURIST TRANSPORT“ a stopat în faţa celui mai nou şi mai elegant hotel din **Salzburg**, la ora amiezii, luni, înaintea jocului lui **U.T.A.** în oraşul lui **Mozart**. Ca toate sosirile unui autobuz special, nici aceasta nu era prevăzută cu exactitate şi greu ne-am fi închipuit ca cineva să aştepte în tot cursul zilei sosirea noastră. Ne înşelam în aceste foarte normale prevederi. Abia intraseră în imensul hol al hotelului jucătorii, antrenorii şi conducătorii arădeni, şi întreaga conducere a clubului **Austria Salzburg** a venit în întîmpinarea lor.

„De cînd s-a întors de la dv., din România, ne mărturisea secretarul clubului, **Karl Lohbauer, preşedintele nostru — Weissikind — nu mai încetează cu povestirea orelor minunate petrecute acolo. Noi îl considerăm un adevărat cetăţean al Aradului, atît de mare admirator al ţării şi al oraşului-gazdă al lui U.T.A. a devenit dînsul...**“ Socoteam că oficialul de la **Austria Salzburg** rostise — mai cu seamă că ne aflam de cîteva minute, doar, în oraşul său — simple cuvinte protocolare, cu o doză de exagerare.

Dar, iată, preşedintele **Sepp Weisskind** intervine îndată în discuţie : **„Am călătorit, în calitatea mea de preşedinte al Crucii Roşii din Austria şi al clubului Austria, în peste 40 de ţări. În foarte multe ocazii ne-am bucurat de căldură şi amabilitate din partea gazdelor noastre. Dar Aradul a întrecut totul. Şi ştiţi care este culmea ? Că noi n-am stat acolo decît 24 de ore. Dar, în acest timp aşa de scurt, am fost**

U.T.A. ŞI AUSTRIA SALZBURG AU ÎN PROIECT PERMANENTIZAREA ÎNTÎLNIRILOR AMICALE ŞI A ANTRENAMENTELOR ÎN COMUN

beneficiarii atîtor dovezi de reală simpatie încît, întors la Salzburg, m-am întrebat dacă noi vom fi în stare să răspundem la fel amabilităţii arădenilor. Iată de ce, urmînd cît de cît pilda conducerii de la U.T.A., care s-a aflat la scara avionului în momentul sosirii noastre, şi tot acolo era cînd portiera s-a închis pentru drumul de plecare, şi noi am făcut o veritabilă gardă permanentă, aici, la hotel, ca să le putem spune „bine aţi venit“ oaspeţilor noştri încă din clipa coborîrii din autobuz. Admirabilii noştri prieteni din Arad nu ne vor rămîne amici doar pentru două meciuri !“

Şi, cu adevărat, pe tot timpul şederii ei în splendidul oraş austriac, delegaţia sportivă din **Arad** a cunoscut dovezile de simpatie ale gazdelor. În afara obligaţiilor stricte, legate de desfăşurarea partidei, de care oficialii de la **Austria Salzburg** s-au achitat cu totală sportivitate, componenţii ei au fost invitaţi la mai multe reuniuni organizate de club, la vizitarea celor mai frumoase locuri ale oraşului (şi cîte sînt !), s-a discutat posibilitatea realizării unor relaţii permanente între cele două cluburi.

Preşedintele clubului, **Sepp Weisskind**, este de părere să aibă loc cel puţin o întîlnire amicală, anual, între primele formaţii şi cele de juniori ; mai departe, la propunerea oficialilor români prezenţi la **Salzburg** şi a antrenorului **Dumitrescu**, comitetul director al clubului austriac s-a arătat încîntat de posibilitatea efectuării unor stagii de antrenament cu reciprocitate. La sfîrşit de iulie, jucătorii din **Salzburg** ar urma să facă 10—12 zile de antrenament şi reacomodare în **România**, la **Arad** şi pe litoral. Iar fotbaliştii de la **U.T.A.** să le întoarcă vizita, pentru antrenamente, pe o perioadă asemănătoare, în una dintre localităţile de munte din jurul Salzburgului, cu aer admirabil, propice pentru pregătirile dinainte de campionat, deci din prima jumătate a lunii august.

Iată cum două meciuri programate de o competiţie oficială, pot crea relaţii de amiciţie şi colaborare sportivă, iată unul dintre marile şi folositoarele sensuri ale întrecerii de pe stadion care nu se rezumă la disputa competiţională în sine ci naşte noi şi noi iniţiative. Şi nu numai din strictul domeniu sportiv.

Eftimie IONESCU

ROMÂNIA LA „MICUL CAMPIONAT MONDIAL“?

ORGANIZATORII BRAZILIENI ÎNTÎMPINĂ GREUTĂŢI ÎN ASIGURAREA PARTICIPĂRII INIŢIALE

Confederaţia braziliană de fotbal face eforturi considerabile pentru organizarea şi asigurarea participării la „MICUL CAMPIONAT MONDIAL“ — cum este denumită CUPA INDEPENDENŢEI — din iunie—iulie 1972. Pentru a pune pe picioare această grandioasă competiţie, după o recentă declaraţie a preşedintelui J. HAVELANGE, forul brazilian n-a ezitat să pună „la bătaie“ nu mai puţin de cinci milioane de dolari. La competiţie urmează să participe aproape 600 de persoane : jucători, antrenori, conducători, arbitri. Fiecărei echipe participante îi vor fi returnate cheltuielile volajului, îi vor fi asigurate cazarea şi întreţinerea în Brazilia şi, în plus, îi va fi plătită o sumă de fiecare joc disputat (15 000 dolari în primul tur, 25 000 în al doilea).

Se ştie că din Europa au fost invitate echipele naţionale din FRANŢA, IUGOSLAVIA, U.R.S.S. şi PORTUGALIA, pentru a lua parte la Cupă din primul tur, iar din al doilea selecţionatele foste campioane mondiale: ITALIA, R.F. A GERMANIEI şi ANGLIA.

Iată însă că tocmai din punct de vedere al participării europenilor au început brazilienii să aibă bătăi de cap. În general, federaţiile naţionale din Europa, cele vizate, ezită să-şi dea acordul definitiv, din cauza datelor acestei Cupe: 4 IUNIE — 2 IULIE. În unele ţări, la aceste date nu sînt încă terminate competiţiile interne. În plus, între 14 şi 18 iunie este programat, de mult, turneul final al campionatului Europei şi perspective şi speranţe de calificare au şi dintre cele invitate în Brazilia. De altfel, Italia şi Anglia au declinat invitaţia (le-a imitat apoi şi Mexic), iar federaţia franceză ezită tot mai mult.

În această situaţie, J. HAVELANGE s-a văzut nevoit să mai facă un voiaj în Europa, pentru a interveni din nou şi a-şi asigura totuşi participarea ţărilor invitate. În acest scop, el a uzat, în cursul recentei vizite pe continentul nostru, de diferite mijloace pentru a le convinge. De pildă, el a promis forurilor de specialitate din Italia şi U.R.S.S. că în iunie 1973 le va trimite cea mai bună reprezentativă a Braziliei pentru jocuri amicale, în cadrul unui lung turneu în Europa (8 jocuri, plus 2 în Africa), sortit să rodeze echipa în vederea C.M. 1974. De asemenea, J. HAVELANGE a intervenit din nou pe lîngă federaţia spaniolă pentru a o convinge să participe totuşi (ea a refuzat iniţial).

Pe de altă parte însă, preşedintele Confederaţiei braziliene are şi o „rezervă“ la care să recurgă în caz extrem, de nereuşită în recentele intervenţii. Sînt cîteva ţări, neinvitate la început, dar cu ale căror federaţii a tratat în principiu mai de mult pentru jocuri cu Brazilia în Europa sau în Brazilia şi PRINTRE ELE, CUM DECLARA UNUI ZIARIST ITALIAN, SE AFLA ŞI ROMÂNIA. Dată fiind ezitarea manifestată, din cauza calendarului intern şi internaţional, de cîteva din federaţiile europene invitate, n-ar fi exclus ca şi selecţionata noastră să se numere printre cele care vor evolua vara viitoare în Cupa Independenţei din Brazilia, unde fotbalul nostru se bucură de frumoase aprecieri, mai ales după Guadalajara.

Carnet extern

RIVALII ÎN ACELAŞI AVION...

Un mic avion cu reacţie a făcut un veritabil tur al **Braziliei** — cu cîteva săptămîni în urmă. Aterizările lui au coincis cu oraşele unde ţara campionilor mondiali intenţionează să organizeze marea competiţie din anul viitor, un fel de replică a întrecerii mondiale prilejuită de aniversarea a 150 ani de existenţă a statului brazilian. Dar nu despre aceste vizite de informare vrem să ne ocupăm acum, ci despre altceva. În micul aparat se aflau — ca principali pasageri — **Stanley Rous**, actualul preşedinte **F.I.F.A.**, şi **Joao Havelange**, preşedintele Confederaţiei de sporturi din Brazilia, anunţat în mod oficial ca singurul contracandidat al venerabilului oficial englez la conducerea forului suprem al fotbalului, pentru alegerile din anul 1974.

„Sigur că ne-am întreţinut şi asupra acestui subiect, mărturiseşte într-un recent interviu **Joao Havelange. I-am declarat cu francheţe lui Stanley Rous că am acceptat să candidez în 1974 pentru preşedinţia F.I.F.A. dar că asta, firească, nu scade nimic din marea consideraţie ce-i port“.** Într-un fel, s-a declanşat, public, din acel moment, cursa pentru fotoliul prezidenţial de la **Zürich**. Situaţie de foarte multă vreme nemaiîntîlnită la acest capitol. Pentru că, după ce **Jules Rimet** a asigurat decenii la rînd preşedinţia F.I.F.A., alegerea lui **Stanley Rous** s-a produs fără frămîntări şi discuţii. Acum, fiind faţă în faţă două personalităţi de mare calibru ale fotbalului, cu simpatii şi susţinători de forţe egale în rîndul delegaţiilor federaţiilor naţionale, se anticipează o dispută aprinsă pentru preşedinţie, dacă nu cumva se va produce vreo retragere sau alt eveniment de natură să rupă întrecerea pînă peste trei ani cînd este prevăzut Congresul F.I.F.A. destinat să aleagă un nou preşedinte.

Adversarii lui **Havelange** vorbesc despre pericolul trecerii centrului de greutate a activităţii fotbalistice către **America de Sud**, în eventualitatea că el ar fi ales. **„Dar de atîţia ani, F.I.F.A. este condusă de un european şi noi, cei din America de Sud, nu am avut de ce ne plînge din cauza unei asemenea deplasări a centrului de greutate !“** — spun sud-americanii. Se anticipează, iarăşi, că în aceeaşi situaţie, sediul forului internaţional ar fi mutat de la **Zürich**. Răspunsul lui **Havelange** : **„Nici vorbă de aşa ceva. Nu mi-aş permite să rup cu o tradiţie de zeci de ani... Sau că, în eventualitatea succesului său, oficialul brazilian nu se va afla, de cîte ori este nevoie, la sediul F.I.F.A. Şi aici vine replica sa : „În afară de faptul că în ultimii ani m-am găsit la Zürich cam tot atîtea zile cît şi preşedintele în funcţie, eu cred că cel care conduce F.I.F.A. trebuie să se afle mai mult nu la sediul acesteia ci PRETUTINDENI — în lumea fotbalistică — unde prezenţa sa este necesară“.**

Mai afirmam şi cu altă ocazie, că ediţia 1974 a C.M. va prezenta un mare interes şi pe planul luptei prezidenţiale **F.I.F.A.**, alături de acela — principal — al întrecerii pentru titlul de campion al lumii. Anticipările de atunci devin, cu fiecare zi, certitudini...

— ef. i. —

BENE — ÎN TRECUT ŞI ÎN PREZENT

• UN INTERVIU AL CĂPITANULUI ECHIPEI UNGARIEI, AJUNS LA A 50-a SELECŢIONARE •

Jucător intrat de mult în plutonul internaţionalilor de faimă, **FERENC BENE** a atins, cu prilejul partidei **Ungaria — Bulgaria** din cadrul **„Campionatului Europei“**, a 50-a selecţionare în echipa naţională, performanţă care se adaugă palmaresului său destul de bogat, cuprinzînd prezenţe în reprezentativele ungare la toate categoriile de vîrstă (juniori, tineret, A), titluri de campion naţional cu **Ujpesti Dosza**, prezenţe la turneele finale ale campionatului lumii. În acest moment festiv al carierei sale de internaţional, **Bene** a fost intervievat de către revista **„France Football“**. Vă prezentăm cîteva dintre răspunsurile sale.

— Aţi participat la a 50-a partidă în echipa naţională. Este o cifră ! Nu vi se pare că intraţi într-o „bătrînete“ sportivă ?

— Nu. Am numai 27 de ani. Îi voi împlini la 17 decembrie. Par bătrîn... şi din pricina avansatei mele chelii, dar şi pentru faptul că am intrat în prima echipă a **Ungariei** la nici 18 ani.

— În toată această perioadă, aţi străbătut şi perioadele bune şi cele mai puţin reuşite ale selecţionatei ungare ; aţi reuşit însă să vă aflaţi mereu printre realizatorii de goluri.

— Este drept. Am marcat, pentru prima reprezentativă, în 50 de jocuri, 28 de goluri. Uneori ele au fost utile, alteori n-au reuşit să scoată echipa din momentele ei grele.

— Este dificil să învingi amintirea unei echipe faimoase, ca aceea a „selecţionatei de pe Wembley“ ?

— Evident. În acei ani eu eram un puşti de 9 ani. Dar **Bozsik, Grosics, Hidegkuti** şi ceilalţi celebri titulari ai naţionalei erau de pe atunci idolii mei. Dar a trebuit să acceptăm această comparaţie care se face, inevitabil, între performanţele lor şi cele ale noastre.

— Aţi jucat totdeauna la Ujpesti-Dosza ?

— La început, în cîteva mici echipe din regiunea lacului **Balaton**, de unde sînt originar. **Marcali** se numea echipa mea de debut. Am venit apoi la **Budapesta** şi, junior încă fiind, am semnat pentru **Ujpesti-Dosza**. Era în anul 1961.

— În aceşti zece ani aţi realizat o frumoasă colecţie de performanţe...

— Da. Am cîştigat de două ori titlul de golgeter în 1963 cu 23 de goluri şi în 1969 cu 27 de goluri însorise. Plus titlurile naţionale.

— Socotiţi că echipa dv. de club dispune de atuuri spre a realiza o bună performanţă în actuala ediţie a „Cupei campionilor europeni“ ?

— Am cîştigat în calm şi experienţă, în autoritate. Şi putem să realizăm o bună comportare. Cu condiţia ca meciurile internaţionale cu reprezentativa să nu ne provoace o prea mare stare de oboseală.

— Fotbalul actual a devenit necruţător. Ce credeţi despre aceasta în calitatea dv. de atacant ?

— Aşa cum este, fotbalul rămîne, totuşi, cel mai spectaculos sport. Jocul a devenit, indiscutabil, mai defensiv. Şi rezultatul acestei tendinţe s-a transmis, rapid, pe toate planurile. Acum trebuie să lupţi, să te baţi, să suporţi asalturi, într-un cuvînt să te sacrifici pentru echipă, pentru victorie. Dar trebuie să acceptăm situaţia aşa cum este. Aş vrea însă să observ că se vorbeşte numai despre atacanţi ca victime ale situaţiei. Eu cred însă că rigorile încep să le suporte şi apărătorii, cărora li se solicită o activitate ofensivă mult mai susţinută ca înainte.

— Se comentează foarte mult reuşita tandemului Bene-Dunai. Mai de mult în echipa de club, în timpul din urmă, de la venirea lui Illovszki la selecţionată, şi în echipa naţională. Sînteţi mulţumit că formaţi un cuplu cu un asemenea jucător ?

— Joc cu **Dunai** de 10 ani. Am fost împreună şi în echipa de juniori şi în cea olimpică. Cînd el nu joacă, nu mă simt în largul meu. Am ajuns să-i cunosc toate amănuntele jocului, să pot anticipa ce va face cu balonul şi să mă plasez în consecinţă. Sînt în situaţie favorabilă cu **Dunai** în formaţie fiindcă el acţionează ca veritabil vîrf, îl avantajează şi înălţimea şi greutatea, şi eu pot trece atunci al doilea centru atacant, poziţie care îmi place foarte mult. De aceea m-am bucurat primul cînd el a fost titularizat în echipa naţională. A fost prea multă vreme omis de către selecţionerii reprezentativei.

Impetuosul atacant al reprezentativei maghiare, în „a doua tinereţe“